

Κάποτε, ένας πατέρας...

/ [Γενικά Θέματα](#)



«Κάποτε, ένας πατέρας, από μία πολύ εύπορη οικογένεια, θέλησε να δώσει στον πρωτότοκο γιο του μία ευκαιρία να συνειδητοποιήσει το πόσο πλούσιοι ήτανε και, συγχρόνως, να του δείξει το πώς ζούνε αντίστοιχα οι φτωχοί άνθρωποι.

Τον πήρε, λοιπόν, και πήγαν να περάσουν λίγες μέρες σε μία συγγενική τους φτωχική οικογένεια, που ζούσε σε μία αγροτική περιοχή της χώρας.

Οι μέρες πέρασαν και, καθώς άρχισε το ταξίδι του γυρισμού στην πόλη, ο πατέρας θέλησε να μάθει τις εντυπώσεις και τα συμπεράσματα του παιδιού του.

Ακολούθησε ο πιο κάτω διάλογος:

- Λοιπόν, πως σου φάνηκε αυτή η επίσκεψη, παιδί μου;
- Ήταν υπέροχα, πατέρα.
- Είδες πως ζούνε αυτοί οι άνθρωποι;
- Ναι, βέβαια, πατέρα.

- Πες μου λοιπόν, τι κατάλαβες από όλα αυτά που είδες;

Το παιδί φάνηκε να συγκεντρώνεται για λίγο και μετά, σαν να απαριθμούσε με τη σειρά τις σκέψεις του, άρχισε να λέει:

- Είδα, πατέρα ότι: Εμείς έχουμε έναν σκύλο και αυτοί έχουν τρεις. Εμείς έχουμε μία πισίνα που φτάνει μέχρι τη μέση του κήπου μας και αυτοί έχουν ένα ποτάμι που δεν μπορείς να ξεχωρίσεις από πού αρχίζει και που σταματάει. Το βράδυ στην αυλή τους έχουν χιλιάδες αναμμένα άστρα που δεν έχω δει ποτέ στον δικό μας κήπο, αν και φωτίζεται από εκείνα τα στρογγυλά φώτα. Το δικό μας οικόπεδο έχει φράχτη γύρω-γύρω, ενώ τα δικά τους χωράφια είναι ανοικτά και ελεύθερα, για να βλέπουν ως πέρα τον ορίζοντα.

Εμείς έχουμε υπηρέτες που μας φροντίζουν, αλλά συχνά κάνουν εσένα να φωνάζεις και τη μαμά να παραπονιέται ότι δεν κάνουν καλά τη δουλειά τους, ενώ αυτοί χαίρονται να φροντίζουν και να περιποιούνται ο ένας τον άλλον, όπως και εμάς τους φιλοξενούμενους. Εμείς πρέπει να αγοράζουμε όλα αυτά που τρώμε, ενώ αυτοί τα έχουν όλα από δικά τους, από αυτά που έχουν στη δική τους αυλή και στο κοτέτσι τους. Εμείς όλο νοιαζόμαστε για το πότε λήγουν τα τρόφιμα που έχουμε στα ψυγεία μας, ενώ αυτοί τα έχουν όλα φρέσκα κάθε μέρα.

Εμείς, τον παππού και τη γιαγιά τους βλέπουμε μόνο λίγες μέρες το χρόνο. Αυτοί τους έχουν κοντά τους και τα παιδιά έχουν χορτάσει από ωραία παραμύθια, ενώ εμένα τι παραμύθι να μου πει η καημένη η Λάκκια από τις Φιλιππίνες; Εμείς σπάνια τρώμε μαζί, γιατί και εσύ και η μαμά έχετε πάντα τόσες δουλειές και υποχρεώσεις, ενώ αυτοί περνούν τόσο ωραία όλοι μαζί γύρω από το βραδινό τραπέζι. Αυτοί είδες πως γύρισαν χαρούμενοι όλοι μαζί την Κυριακή το πρωί από την εκκλησία, ενώ εμείς ξυπνάμε συνήθως με το ζόρι και με γκρίνια, όταν κοντεύει μεσημέρι...

Ο πατέρας είχε μείνει άφωνος. Ο μικρός, βλέποντας την έκφραση που είχε πάρει το πρόσωπο του πατέρα του, πήρε το χέρι του και πρόσθεσε: "Δεν πειράζει όμως, πατέρα, μη στενοχωριέσαι. Εγώ θέλω να σε ευχαριστήσω που, τώρα που βλέπεις πως μεγαλώνω, μου έδωσες την ευκαιρία να καταλάβω το πόσο φτωχοί είμαστε ε μ ε ί ς, εκεί στην πόλη που ζούμε..."

Πηγή: agioritikovima.gr